

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

Tacksägelsedagen

”Lovsång”

Jer 31:3-6

Upp 4:8-11

Matt 15:29-31

Ps: 5, 168, 398, 6

Förvisad till ön Patmos fick Johannes blicka in i framtiden. Han fick se en mängd saker, även hemska och förfärliga. Men det viktigaste han fick se var det som vi hörde i dagens epistel.

Han såg in i himlen och den himmelska gudstjänsten.

Han såg fyra varelser med sex vingar. I versen innan vår läsning så liknas de vid ett lejon, en tjur, en människa och en örn. Samma symboler som senare blev de fyra evangelist-symbolerna. Men här får de symbolisera hela skapelsen. Lejonet står för de vilda djuren, tjuren för de tama. Och så människan som också skapades den 6:e dagen. Örnen symboliserar fåglar och fiskar som skapades samma dag. Och att det var fyra varelser syftar på jordens fyra väderstreck.

Innebörden är att hela skapelsen lovprisar Gud. Hela skapelsen tillber. Och den gör det oavbrutet, utan att vila. ”Helig, helig, helig” ett trefaldigt helig hörs om och om igen åt Herren Gud, allhärskaren, han som var och som är och som kommer. Det var den här underbara synen som den gamle Johannes fick se på ön Patmos.

Över 700 år tidigare så var den en ung man vid namn Jesaja som fick se samma sak. En morgon när han gick till templet och öppnade dörren så fick även han blicka rakt in i himlen. Han såg varelsena, fast hos Jesaja kallas de serafim, som stod runt om Herren, han som satt på tronen och upprepade orden ”Helig helig helig”.

Det var ingen tillfällighet att det var just i templet som Jesaja fick se detta. Templet i det gamla Israel var en skärningspunkt mellan himmel och jord. Här sammanfaller det himmelska och jordiska.

Men låt oss nu återgå till Johannes strax före år 70. Det fanns inget tempel på ön Patmos men det hindrade inte Gud att låta honom se den osynliga verkligheten. Och serafimerna finns alltså kvar där och tillber Herren och vid denna tid har de alltså hållit på i över 700 år. Och något säger mig att de håller på än. De tycks aldrig tröttna!

Men dessa fyra varelser, eller serafim, de är inte ensamma. I en ring utanför stod de 24 äldsta. Det är både de tolv apostlarna och det gamla förbundets 12 patriarker. Bägge förbunden deltar i gudstjänsten, här finns ingen motsättning mellan gamla och nya förbundet. Israel och kyrkan deltar i samma tillbedjan av deras gemensamma Herre.

Men det stannar inte heller vid de 24 äldsta. Längre fram får Johannes se samma syn igen, fast ur ett vidare perspektiv: utanför de 24 äldsta finns den stora vita skaran som ingen kunde räkna. Alla är samlade tillsammans med alla skapade varelser och firar gudstjänst tillsammans.

Redan vid urkyrkans tid så hade varje församling en ansvarig ledare, en biskop. Vid sin sida hade han presbyter eller äldste. Det är från ordet presbyter som vi har vårt ord präst. Vid gudstjänsten så samlades de i en halvcirkel med biskopen i mitten. Det finns alltså stora likheter med den första kristna gudstjänsten och det som Johannes fick se.

Var gång som vi firar mässa så deltar vi i denna himmelska gudstjänst. Det är inte bara så att vår mässa här på jorden är en blek kopia av den i himmelen, nej det är verkligen samma gudstjänst, samma tillbedjan som vi faller in i. När vi går till kyrkan för att fira gudstjänst så tar vi steget in i denna ständigt pågående kosmiska gudstjänst. Vi har inte den uthållighet som seraferna har, som i årtusende tillber Gud utan uppehåll. Men vi har möjlighet att varje vecka bli en del av detta sammanhang.

Evangelieläsningen och nattvarden inleds ju med orden ”upplyft era hjärtan till Gud”. Det kan tyckas som en konstig formulering, hur kan man lyfta upp sitt hjärta, hur gör man det rent konkret? Ja, det som menas är att vi med de orden så tar oss från den jordiska till den himmelska dimensionen, även om vi inte ser den.

För det är klart. Någon kanske ser sig omkring, skulle verkligen detta vara den himmelska gudstjänsten? Skulle vi med våra tafatta försök att tillbe Gud, vara en del av det som Jesaja och Johannes fick se. Men tänker vi så ska vi komma ihåg att allt inte är vad det synes vara. Det finns en osynlig verklighet, Jesus sa: ”Saliga är de som inte ser men ändå tror.” Och sett med trons ögon så är en vanlig svensk högmässa en del av denna himmelska verklighet. När vi firar gudstjänst är vi inte ensamma, vi är oändligt många, hur få det än tycks vara i kyrkorummet.

Den liturgi som vi firar på jorden är en försmak av den himmelska. I början av Uppenbarelseboken så framkommer det att det var på Herrens dag som Johannes såg detta, det vill säga på söndagen. Han ser detta samtidigt som de kristna i församlingarna runt omkring samlas till gudstjänst.

Kyrkans liturgi är församlingens sätt att visa vår tacksamhet till Gud. Här kommer vi med vår tillbedjan, våra förbönsämnen och tackämnena. Vi lyfter upp oss själva som ett levande offer åt Gud. Snart får vi tillsammans med serafim och andra varelser tillbe Gud som den helige, vars härlighet uppfyller himlar och jord.

Och Gud kommer oss till mötes. Han låter himmelen ta mark för vår skull. Han ger oss sin egen Son som vi får ta emot honom under bröd och vin. Han ger oss en försmak av himmelen.